

Omgaan met conflicten (7) ó in het conflict zijn we verantwoordelijke mensen

Het is al weer twee maanden geleden dat het laatste artikel in deze serie verscheen. Toch neem ik na die vele weken zonder aarzeling de pen ter hand voor het schrijven van de volgende aflevering. Ons christelijk leven kent voortdurend genoeg spanningen en conflicten om er voor te zorgen dat de lezer waarschijnlijk snel weer helemaal ðbijð is. Als Unie van baptistengemeenten hebben we in de tussenliggende tijd twee spannende zittingen van de Algemene Vergadering beleefd. Die spanning had alles te maken met een conflict binnen onze geloofsgemeenschap. De krant schreef na de laatste vergadering: ðEinde rumoer onder baptistenð Dat kan alleen een journalist schrijven. De dagbladers leeft bij de dag. De gemeente leeft bij de eeuwen trouw en geduld die God met zijn volk heeft. We hoeven niet te geloven dat het allemaal op eens nu weer helemaal koek en ei is, om te blijven geloven in de gemeente. In het conflict in de gemeente wordt de geestelijke onvolgroeidheid, voorlopigheid en onafheid van alle betrokken partijen onthuld. We hebben in de afgelopen tijd geleerd en zijn waarschijnlijk ook geestelijk wat gegroeid. Maar tot aan de wederkomst van Christus zullen we onvolmaakt zijn en daarom voortdurend met conflicten te maken hebben.

Historische noodzakelijkheid?

In het vorige artikel schreef ik: ðHet conflict in de gemeente is minder een incident dat met goede wil, liefde en tact voorkomen kan worden, dan wel de structuur van de heilsgeschiedenisð God verwerkelijkt zijn heil dwars door conflicten heen in de boezem van de gemeenschap voor wie dat heil bestemd is. Zo is het in het oude testament de conflicten tussen Jacob en Ezaú, tussen Jozef en zijn broers, tussen Mozes en het volk Israël, zijn evenzo vele stukjes van de weg waarlangs God met het uitverkoren volk tot zijn doel komt.

In het nieuwe testament is het niet anders. Het heilswerk van Jezus is voor een belangrijk deel gestructureerd door het conflict tussen Jezus en de geestelijke leiders van Israël. Bijna van meet af aan bepaalt het conflict met de farizeeërs en schriftgeleerden in hoge mate het openbare optreden van Jezus. Zijn verzoenend lijden en sterven is historisch gezien óók de uitkomst van een proces dat Israëls leiders Jezus aanspannen. De eerste christelijke zendingsprediking buiten de muren van Jeruzalem wortelt in het conflict tussen de oergemeente te Jeruzalem en de Joodse leiders ter plaatse. Als het conflict escaleert in vervolging lezen we: ðzij dan, die verstrooid werden, trokken het land door, het evangelie verkondigendeð (Han. 8:4). Paulus schrijft dat het conflict tussen Israël en de gemeente uit de heidenen de structuur is van de geschiedenis waarin zowel Israël als de heidenen het heil deelachtig worden. ðDoor Israëls val is het heil tot de heidenen gekomen om hen (Israël) tot naijver op te wekkenð (Rom. 11:11). En: ðí een gedeeltelijke verharding is over Israël gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat, en aldus zal gans Israël behouden wordenð (Rom. 11:25).

Een gedachte dringt zich op: is het conflict dan een heilshistorische noodzakelijkheid? Zijn we in de conflicten in de gemeente slachtoffer van de onvermijdelijke loop der dingen? Direct daarop dringt zich een nog dieper borende vraag op: hoe staat het dan met onze verantwoordelijkheid in conflicten? Kunnen we er eigenlijk wel wat aan doen?

We zijn er zelf bij

Het zou volstrekt tegen de aard van Gods heilswerk ingaan om te beweren dat de mens een willoos object is van Gods handelen. Wat God ook ten behoeve van ons doet: Hij betreft ons er bij als mensen die ðjaðen ðneeð kunnen zeggen, als mensen die met God mee kunnen doen en die Hem kunnen tegenwerken. Wanneer het gaat om de verzoening van zondaren met God kan men nog een tegenwerping maken. Het plaatsvervangend lijden van Jezus sluit immers onze uitsluiting in. Jezus gaat op Golgotha in onze plaats staan. Wanneer Jezus voor ons sterft zijn we als de discipelen, die op een afstand staan toe te kijken. Wat van Jezusð kruisdood geldt, ook van zijn opstanding. Wanneer Jezus op paasmorgen voor ons opstaat uit de dood, liggen we net als de discipelen nog thuis op één oor.

Maar als het gaat om het werk van de heilige Geest geldt: de Geest betreft ons er in. Zoals Christus is: ðGod vóór onsð zo is de Geest: ðGod in onsð De Geest woont in ons lichaam (1 Cor. 6:19); daar is Hij thuis! Het werk van de Geest is getypeerd met het voorzetsel ðmetð De Geest getuigt *met* onze Geest dat wij kinderen Gods zijn (Rom. 8:16). Samen *met* de gemeente bidt de Geest om de wederkomst van Christus (Opb. 22:17). Een van de belangrijkste taken van de heilige Geest is de heiliging van de gemeente en haar individuele leden. Over de heiliging lezen we: ðí wij veranderen van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Here, die Geest isð (2 Cor. 3:18). De Geest is de Geest der heiliging (Rom. 1:4). De vruchten van de Geest (Gal. 5:22) zijn evenzovele werken van

levensheiliging, door de Geest in ons verricht. Conflicten in de gemeente maken zichtbaar dat we nog niet zijn die we eens zullen zijn. De Geest werkt er aan dat het eens wel zo ver zal komen. Daarom hebben conflicten en de Geest alles met elkaar te maken. Ik bedoel: de Geest pakt onze conflicten op om ons dwars door die conflicten heen te heiligen. Dat doet Hij op zijn karakteristieke manier. Hij betreft ons er helemaal in, met heel onze conflictueuze natuur. Alle dingen die in gemeentelijke conflicten een rol spelen: onze verschillende tradities, onze verschillende geloofservaringen, opvattingen over de Schrift en uitleg van de Schrift, onze verschillende persoonlijkheden: de Geest trekt ons er met huid en haar in! Dat doet Hij omdat het in zijn werk gaat om de heiliging van ons in alle aspecten van ons bestaan.

Samenvatting

Het conflict is een historische noodzakelijkheid voor zover onze voortgaande heiliging een historische noodzakelijkheid is. In deze noodzakelijkheid zijn we geen slachtoffers of willoze objecten van de loop der dingen in een conflict. De Geest werkt niet met objecten maar met subjecten. Hij betreft ons als verantwoordelijke mensen in zijn heiligend werk in het conflict.

Olof de Vries